

C. VIRGIL GHEORGHIU

VAN HET 25^e UUR
TOT HET UUR
DAT EEUWIG DUURT

Vertaling en toelichting

uitgeverij
Betsaida
's-Hertogenbosch

INHOUD

Deel I

Van het 25e uur tot het uur dat eeuwig duurt

1	De ogen openen op een icoon...	9
2	Kort begrip van genealogie en geografie	19
3	Mijn vader, die een dienaar van de hemel is...	25
4	Het gewicht van de engelen	31
5	Mijn vader, die ik deelde met iedereen...	35
6	Een mengeling van tranen en theologie	41
7	De grote theologische idylle	47
8	Gewaden van huid, het uniform van gevangenen...	53
9	Een kindertijd in de hemel, gereconstrueerd op aarde	63
10	De pastorie van mijn geboorte en mijn overleden burens	71
11	Leven in de hemel	81
12	De vreselijke aardse geschiedenis van mijn voorouders	89
13	De priester op blote voeten en het kerkelijke proletariaat...	105
14	Het leed, de vermoeienissen en de honger van dat werkpaard van Christus, mijn vader...	121
15	Hoe mijn vereerde vader een ketter werd en een schender van de begraafplaats en hoe hij uit zijn ambt werd ontzet	129

16 Is mijn vader met zijn lichaam naar de hemel opgegaan?	157
--	-----

Deel II

Achtergronden

1 Het leven en het literaire werk van C. Virgil Gheorghiu	181
2 Het '25e uur' en de titel van het boek	185
3 Het 'uur dat eeuwig duurt' en de theologische mystiek van de literaire icoon	215
4 Enkele opmerkingen bij de vertaling	219

2

KORT BEGRIP VAN GENEALOGIE EN GEOGRAFIE

Waardoor onderscheidde mijn vader zich van de andere mensen, in die mate dat ik durf te stellen dat hij een icoon was? Door niets. 'De christenen onderscheiden zich van de andere mensen noch door de streek waar ze leven, noch door hun taal, noch door een aparte levenswijze. Want ze hebben geen steden die aan hen voorbehouden zijn, geen taal die zij alleen spreken (...) Zij wonen in geciviliseerde steden of onder barbaren, zoals het lot voor ieder van hen bepaald heeft; en geheel volgens de gewoonten van het land waar zij leven, zowel wat betreft hun kleding als hun voedsel of de overige gebruiken leiden zij een bewonderenswaardig leven, dat in de ogen van allen doorgaat voor iets wonderbaarlijks. Ze verblijven, ieder in zijn vaderland, als vreemdelingen. Ze nemen aan alles deel als burgers, en ze verduren alles als kwamen zij uit dat land. Elk vreemd land is hun vaderland, en elk vaderland is hun vreemd (...)

Ze zijn in het vlees, maar ze leven niet volgens het vlees. Ze wonen op aarde, maar hun vaderland is in de hemel (...) Ze wonen in de wereld, maar ze zijn niet van de wereld¹.

Mijn vader was christen. Hij behoorde dus slechts tijdelijk aan de aarde toe. Net zoals deze *Brief aan Diognetus*, uit de tweede eeuw, het verklaart.

Mijn vader was priester, dorpspriester. Hij was priester van een dorp van tweehonderd zielen. Deze zielen leefden in kleine huizen van hout, die processiegewijs verspreid stonden over een afstand van meer dan dertig kilometer in het dorre gebergte. De *paroikia* van mijn vader bevindt zich, vanuit geografisch oogpunt, in de verre buitenwijken van Europa, in het Oosten, in Moldavië, op de oostelijke hellingen van de Karpaten. Het is een landschap dat ik onophoudelijk beschreven heb in al mijn romans. De mensen die toen in die regio van Petrodava woonden – mijn voorouders – noemden zich ‘De Onsterfelijken’².

Ze noemden zich *Het Volk van de Onsterfelijken*, omdat ze – hoewel ze reeds lang vóór Christus leefden – ervan overtuigd waren dat ze nooit zouden sterven. De lichamelijke dood was voor hen als een verhuizing die hen van hier beneden naar hun ware

¹ *Brief aan Diognetus*, hoofdstukken 5 en 6.

² Herodotus, 4,95; Strabo, 7,3 en 5; Frontinus, *Strategematon*, 1,2; Plato, *Charmides*, 1,5. Dion Cassius, Jornandes, Clemens van Alexandrië en zelfs Pindarus spreken over deze mensen die zichzelf Onsterfelijken noemden. Zie ook: Virgil Gheorghiu, *Le Peuple des Immortels, Les Immortels d'Agapia, La Cravache, La Maison de Petrodava, ...*